

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **NEST.HB spol. s r.o.**, IČ: 25929011
sídlem Žižkova 65, 580 01 Havlíčkův Brod

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, č. j. 5918/17/5300-21442-711359

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutími Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 8. 2015, č. j. 1344161/15/2903-50522-608480, č. j. 1344239/15/2903-50522-608480, č. j. 1344282/15/2903-50522-608480, č. j. 1344302/15/2903-50522-608480, č. j.

1344316/15/2903-50522-608480 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“) byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2011, březen 2011, duben 2011, červen 2011, říjen 2011, prosinec 2011 ve výši 9 184 Kč, 120 000 Kč, 20 000 Kč, 359 332 Kč, 300 000 Kč, 350 023 Kč a uložena povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 1 836 Kč, 24 000 Kč, 4 000 Kč, 71 866 Kč, 60 000 Kč a 70 004 Kč. Proti prvostupňovým rozhodnutím brojil žalobce odvoláními ze dne 11. 9. 2015, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 2. 2017, č. j. 5918/17/5300-21442-711359 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného, jakož i prvostupňových rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Na str. 3 až 15 žaloby cituje text odvolání ze dne 11. 9. 2015, kterými napadal prvostupňová rozhodnutí. Následnou argumentací brojí proti postupu správce daně, zvolenému v rámci daňového řízení. Uvádí, že správce daně nepřihlédl k oprávněným připomínkám žalobce, nedostatečně zjistil skutkový stav, bez dalšího objasnění v principu odmítl předložené důkazní prostředky, mimo jiné výslech svědka A. H. Ze závěrů správce daně není možné seznat, jakým způsobem byly důkazní prostředky a důkazy hodnoceny. Správce daně si opatřil důkazy v rozporu se zákonem. Správce daně nejednal v úzké součinnosti se žalobcem a zkrátil jeho procesní postavení, jelikož měl před zahájením vlastního řízení vytvořenu správní úvahu. Poukazuje na rozpor postupu a závěrů správce daně s jednotlivými ustanoveními a zásadami daňového řádu. Správce daně se nevypořádal s doklady předloženými žalobcem a neprokázal, že by byly neprůkazné či nesprávné. Správce daně neprokázal to, co tvrdí v odůvodnění svých rozhodnutí. Ve zprávě o daňové kontrole správce daně neuvedl, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků, jak hodnotil důkazy, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jak věc posoudil po právní stránce. Žalobce nebyl seznámen s důkazními prostředky a důkazy, které správce daně hodnotil. Správce daně neseznámil žalobce s výsledky kontrolních zjištění, neumožnil mu vyjádřit se k nim ani navrhnout doplnění zprávy o daňové kontrole. Veškerá ustanovení zprávy o daňové kontrole a úředního záznamu jsou nepřezkoumatelná. Správce daně žalobce neseznámil s důvody daňové kontroly. Zprávu o daňové kontrole nelze použít jako důkaz z důvodu nezákonného průběhu daňové kontroly. Výzvy správce daně k průběhu daňové kontroly trpěly nezákonnostmi, správce daně požadoval doložení skutečností, které odvolatel sám netvrdil. Nelze požadovat prokázání skutečností, jež jsou zcela mimo sféru vlivu žalobce a jež nemůže zjistit a ověřit. Namítá neurčitost a nesrozumitelnost výzev k prokázání skutečností. Odmítnutí dokladu např. č. 2011027 s odkazem na nevhodné datum nemůže být důvodem pro odmítnutí nároku na odpočet správcem daně. Důkazy předložené žalobcem prokázaly, že předmětné práce uskutečnili deklarovaní dodavatelé a že služby byly provedeny tak, jak bylo deklarováno. Správce daně nezpochybnil žalobcem uplatněný odpočet daně, neidentifikoval konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Žalobce dostatečně prokázal splnění podmínek pro odpočet daně z přidané hodnoty podle § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Správce daně neunesl důkazní břemeno a neprokázal důvodnosti svých pochyb.
3. Žalobce dále namítá, že dokazování ze strany žalovaného probíhalo v rozporu s § 92 daňového řádu. Žalovaný se nezabýval důkazními návrhy žalobce. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné - toliko reaguje na výtky žalobce, neobsahuje potřebnou rekapitulaci

dosavadního průběhu a výsledků daňového řízení. Z důvodu vydání společného rozhodnutí o odvoláních žalobce není možné shledat, které důvody vedly správce daně k rozhodování o zamítnutí jednotlivých odvolání žalobkyně. Žalovaný v rozporu se zákonem provedl posuzování kvality stavebních deníků, k němuž nebyl oprávněn. Rozpory v předložených důkazech měly být svěřeny znalci. Platba provedená na bankovní účet, který není v majetku dodavatele stavebních prací, nemůže být důvodem pro neuznání žalobcem uplatněných nákladů. Po ukončení daňové kontroly byly provedeny důkazy, se kterými žalobce nebyl seznámen. Žalovaný se nevypořádal s důvody uvedenými v odvolání. Závěrem žalobce poukazuje na nepřesnosti a účelové setřídění faktů napadeného rozhodnutí tak, aby nebyl patrný nezákonný postup žalovaného. Na podporu svých tvrzení žalobce v podání ze dne 20. 6. 2018 odkázal na znění rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 Afs 160/2016-38 a ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 238/2017-35.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v rámci svého vyjádření navrhuje žalobu zamítnout. Odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a poukazuje na obecnost žalobních námitek. Uvádí, že v žádné fázi řízení před správními orgány nedošlo k opomenutí žádného z žalobcem předložených důkazů. Po ukončení daňové kontroly došlo na návrh žalobce k provedení dalších důkazů, žalobce s nimi a se zjištěnými skutečnostmi byl prokazatelně seznámen. Žalovaný přesvědčivě odůvodnil závěr, proč provedení výsledku svědka A. H. shledal nadbytečným a neúčelným. Ve zprávě o daňové kontrole byla přezkoumatelným způsobem vyjádřena úvaha správce daně stran hodnocení provedených důkazů v rámci každého jednotlivého zdaňovacího období. Žalobce předložením daňových dokladů unesl prvotní důkazní břemeno, ale toto na něj následně přešlo zpět, když správce daně jednoznačně identifikoval a prokázal skutečnosti, na základě nichž hodnotil předložené důkazy jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné, či nesprávné, a to na základě určitých a srozumitelných výzev k prokázání skutečností. Žalovaný odkazuje na protokol, z něhož vyplývá, že žalobce byl seznámen s vymezením předmětu a rozsahu daňové kontroly, i s výsledkem kontrolního zjištění a nebylo mu tak upřeno právo se k němu vyjádřit. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje patřičné shrnutí dosavadního průběhu daňového řízení, jak obecně v souhrnné části, tak konkrétně v rámci každého jednotlivého zdanitelného plnění. Žalovaný identifikoval jednotlivé odvolací námitky žalobce a se všemi se přezkoumatelným způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Žalovaný vydal o odvoláních žalobce jedno společné rozhodnutí v souladu se zásadou hospodárnosti dle § 7 odst. 2 daňového řádu. Skutečnost, že bankovní účty, na které žalobce provedl úhradu dle předložených faktur, nebyly v dispozici tvrzených dodavatelů, byla pouze jednou ze skutečností, které zakládaly důvodné pochybnosti o oprávněnosti žalobcem uplatněných nákladů a o souladu mezi stavem formálním a skutečným. Žalovaný nehodnotil kvalitu předmětných stavebních deníků, nýbrž pouze skutečnost, zda z těchto deníků lze dovodit faktické provedení zdanitelného plnění. Rozpory mezi datem uvedeným na daňovém dokladu č. 2011027 a daty uvedenými ve stavebních denících, v objednávkách a v seznamech termínů, byly pouze jednou ze skutečností, které v souhrnu zakládaly důvodné pochybnosti o oprávněnosti žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
6. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
7. Z námitek uplatněných žalobcem soud nejprve posoudil námitku **nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí**. Tu žalobce spatřuje jednak v absenci rekapitulace dosavadního průběhu a výsledků daňového řízení a jednak v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi „důvody“ uvedenými v odvolání a napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Nelze se ztotožnit s prvně uvedenou námitkou, jelikož z textu napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že dosavadní vývoj daňového řízení shrnuje, a to v bodech 1 až 6. Uvedené skutečnosti jsou následně blíže rozvedeny a hodnoceny v části IV. napadeného rozhodnutí „Aplikace právního základu na skutkový stav (vypořádání se s odvolacími důvody)“.
8. Druhou uvedenou námitku z důvodu její obecnosti zdejší soud přezkoumá taktéž v obecné rovině. Žalobce totiž neuvádí, jakými konkrétními odvolacími důvody se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. V návaznosti na takovou obecně vznesenou námitku zdejší soud upozorňuje, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
9. Dle názoru zdejšího soudu napadené rozhodnutí netrpí vadami, v důsledku nichž by mohlo být považováno za nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný o odvoláních žalobce rozhodl i proč tak učinil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v rámci odůvodnění u každého zdanitelného plnění popsal dosavadní zjištění skutkového stavu, tvrzené skutečnosti a předložené důkazy a následně jejich hodnocení spolu se závěrem o tom, zda uskutečnění zdanitelného plnění bylo či nebylo prokázáno. U každého zdanitelného plnění žalovaný logicky zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná jak reakce na jednotlivé odvolací námítky žalobce, tak i konkrétní úvahy žalovaného, užití argumenty vycházejí ze skutečností plynoucích ze správního spisu. I kdyby žalovaný neodpověděl výslovně na každé z dílčích odvolacích tvrzení (nutno podotknout, že řada tvrzení uplatněných v odvolání je nejednoznačná nebo obecná), z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč odvolání žalobce nepovažoval za důvodné. Zdejšímu soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost úvah žalovaného věcně posoudil.
10. K dalším tvrzením uvedeným v žalobě **soud souhrnně uvádí, že se mohl zabývat pouze těmi, která mají skutečně povahu žalobních bodů**, a z nichž je tedy patrné, z jakých skutkových a právních důvodů je rozhodnutí žalovaného napadáno.

11. Nevytýká-li žalobce žalovanému konkrétní pochybení, nelze zpravidla považovat jeho tvrzení za řádný žalobní bod. Z těchto důvodů nebylo možné přihlídnout k mnohým konstatováním žalobce, z nichž není zřejmé, jak se dle žalovaného tvrzené skutečnosti měly promítnout do nesprávného postupu či hodnocení žalovaného. Stejně tak nebylo možné posuzovat bezobsažná, neurčitá, či prostá konstatování (například: „Žalobkyně namítá, že i při obstarávání důkazních prostředků z vlastních zdrojů by měl žalovaný postupovat v souladu se základními zásadami daňového řízení.“, nebo „Správce daně i žalovaný odmítl Výslech svědka pana A. H.“). K posledně uvedenému tvrzení zdejší soud pouze pro pořádek dodává, že s návrhem žalobce na výslech pana A. H. se správce daně vypořádal již v rámci výzvy ze dne 23. 5. 2014, č. j. 1126482/14/2903 05402-601050, kterou žalobce informoval, že pan A. H., jakožto jednatel dodavatelské společnosti není a nemůže být požadovaným svědkem objednavatele, jenž by mohl potvrdit, že předmětná dřevěná lamelová podlaha byla skutečně v hale objednatele v souladu s předmětnou fakturou položena.
12. Nelze přehlédnout, že podaná žaloba působí značně nepřehledně. To platí nejen s ohledem na výše uvedené, ale také pro přesycení textu gramatickými chybami, které v některých případech (například v případě absence interpunkce, absence slov či neshody podmětu s přísudkem) značně ztěžují pochopení, co je vlastně obsahem sdělení, a co tedy žalobce správním orgánům vytýká. Uvedené nedostatky přitom nejsou v žádném případě ojedinělé; z mnoha obtížně uchopitelných tvrzení žalobce lze toliko jako příklad citovat následující pasáže: „Odvolatel předložil správci daně podobný výčet důkazních prostředků, a podpořil je tímto judikátem. Správce daně nemohl vydat svou výzvu neboť dosud neprokázal svůj nárok.“, dále pak „Podle žalobkyně nebyly byly provedené důkazy hodnoceny nesprávně či jednostranně. Žalobkyně namítá nesprávné hodnocení důkazů, že z odůvodnění je zjevné, že uvedené orgány se v souladu se shora popsanou zásadnou volného hodnocení důkazy jednotlivými provedenými důkazy nezabývaly logickým ani přezkoumatelným způsobem neprovedly jejich vyhodnocení.“ Taková tvrzení, stejně jako řada dalších, jsou natolik nesrozumitelná, že je jako řádný žalobní bod vůbec nelze vnímat. Podobné nedostatky však nebyly důvodem pro odstraňování vad žaloby, neboť ta obsahuje také konkrétní, projednatelné námitky, a splňuje tak náležitosti dle § 70 odst. 1 s. ř. s.
13. Obdobně nelze považovat za řádné žalobní námitky ani citace odvolání a tam uvedené námitky (obsažené na str. 3 až 31 žaloby), resp. námitky směřující výlučně proti postupu a závěrům učiněným správcem daně (obsažené na str. 31 až 37 žaloby). Tyto námitky totiž nesměřují proti napadenému rozhodnutí. Přesto se soud snažil, bylo-li to možné, taková tvrzení interpretovat jako skutečnosti namítané v odvolacím řízení, které nebyly napadeným rozhodnutím vypořádány. I tak soud z důvodu obecnosti naprosté většiny takových tvrzení konstatuje, že z textu napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se žalovaný jednotlivými odvolacími námitkami zabýval, i jaké konkrétní úvahy jej vedly k následně vyjádřeným závěrům. Dle názoru zdejšího soudu žalovaný dostatečně srozumitelně odůvodnil závěry napadeného rozhodnutí, výrok těmto závěrům odpovídá a logicky z nich vyplývá, přičemž, jak je uvedeno níže, soud se s provedeným hodnocením skutkového stavu žalovaným plně ztotožňuje.
14. Dále zdejší soud uvádí, že v případě obecně vznesených námitek, může podrobit napadené rozhodnutí přezkumu v toliko obecné rovině. Není úkolem soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování o tom, že:

- průběh daňové kontroly byl nezákonný (na to navazuje námitka o nemožnosti použití zprávy o daňové kontrole jako důkazu)
 - „*správce daně požadoval na odvolateli doložení skutečností, které odvolatel sám netvrdil, a dále požadoval skutečnosti, které nepožadují ani zákony o účetnictví ani o vedení daňového evidenci DPH*“
 - správce daně nedostatečně zjistil a objasnil skutkový stav, z něhož při rozhodování vycházel
 - „*správce daně nesplnil svou zákonnou povinnost a kvalifikovaně nezpochybnil uplatněný odpočet daně žalobkyní*“
 - všechny předložené výzvy správce daně k prokázání skutečností jsou neurčité a nesrozumitelné
 - „*[ž]alobkyně dostatečně prokázala splnění podmínek pro odpočet daně z přidané hodnoty podle § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty*“
 - důkazy, které si správce daně opatřil, byly v rozporu se zákonem a v důsledku toho trpí vadou nezákonnosti i napadené rozhodnutí
 - žalovaný se nezabýval celou řadou důkazních návrhů obdržených od žalobce
- sám rozváděl a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek.

15. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do širě odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Takový postup je vhodný zejména u velmi obsáhlých podání, nebo podání značně nepřehledně až chaoticky odůvodněných, jakým je i žalobcem podaná žaloba. Opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50).
16. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který

by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

17. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že daňová kontrola daně z příjmů právnických osob byla zahájena v rámci ústního jednání se žalobcem dne 17. 2. 2014, jak vyplývá z protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 17. 2. 2014, č. j. 346406/14/2903-05402-601050 (dále jen „protokol o zahájení daňové kontroly“), kdy žalobci byl mimo jiné sdělen předmět a rozsah daňové kontroly, resp. možnost jeho upřesnění v průběhu daňové kontroly. K námitce žalobce o tom, že správce daně „*nezohlednil ustanovení daňového řádu, který ukládá, že při zahájení daňové kontroly musí být kontrolovaný daňový subjekt řádně seznámen s důvody a pohnutkami, které vedou správce daně k zahájení daňové kontroly*“, zdejší soud předně uvádí, že žalobce zvolenou formulací opět odkazuje toliko neurčitě na některé z ustanovení daňového řádu. Nadto je třeba uvést, že žalobcem formulovanou povinnost žádné z ustanovení daňového řádu správci daně neukládá (srov. též stanovisko Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st 33/11). Ustanovení § 87 daňového řádu toliko hovoří o povinnosti vymezit předmět a rozsah daňové kontroly v rámci zahájení daňové kontroly. Této své povinnosti, jak plyne z výše uvedeného, správce daně beze zbytku dostál.
18. V průběhu daňové kontroly byl žalobce vyzván k prokázání skutečností tvrzených v daňovém přiznání, a to výzvou ze dne 7. 3. 2014, č. j. 453605/14/2903-05402-601050. Správce daně uvedenou výzvou jasně specifikoval, jakého dokladu se týká a jaká skutečnost s tímto dokladem související má být žalobcem prokázána. Z textu je tedy zcela jednoznačně srozumitelné, jakou povinnost má žalobce splnit, aby bylo možné stanovit žalobcovu daň na základě dokazování – prokázat, že uvedená přijatá zdanitelná plnění byla použita v rámci jeho ekonomické činnosti, doložit přesnou adresu objektu, na kterém měly být provedeny práce v rámci projektu „Zakázka BD Fialka“ a prokázat naplnění podmínek pro uplatnění snížené sazby daně. Takové znění výzvy nelze považovat za jakkoli neurčité či nesrozumitelné. Obdobně je tomu i v případě výzvy k prokázání skutečností ze dne 11. 4. 2014, č. j. 770395/14/2903-05402-601050, kterou bylo po žalobci požadováno předložení konkrétních dokladů a skutečností prokazujících faktické uskutečnění fakturovaných prací a činností a jejich účel. V textu výzvy k prokázání skutečností ze dne 5. 5. 2014, č. j. 1035954/14/2903-05402-711466 rovněž nelze shledat jakékoli nekonkrétní či nesrozumitelné tvrzení – touto výzvou je po žalobci veskrze požadováno upřesnění, resp. prokázání jím uvedených tvrzení v jeho podání ze dne 28. 4. 2014. Obdobně jako v případech výše uvedených pak tomu je i u výzev ze dne 23. 5. 2014, č. j. 1126482/14/2903-05402-601050; ze dne 28. 7. 2014, č. j. 1330662/14/2903-05402/601050 – předložení konkrétních dokladů či prokázání faktické realizace fakturovaných prací a služeb, včetně informací o čase, místě a dodavatelích těchto služeb, či např. použitým materiálu. Z obsahu těchto výzev nevyplývá, že by správce daně po žalobci požadoval doložení skutečností, které žalobce netvrdil. Zdejší soud dává správním orgánům za pravdu v tom, že pokud došlo nejen k úhradě deklarovaných plnění, ale i k jejich faktické realizaci, nemělo by žalobci činit problém předložit každý z dokladů požadovaných správcem daně. Požadavky správce daně ve výzvách uvedené zdejší soud nepovažuje za nijak přemrštěné.
19. S výsledkem kontrolního zjištění byl žalobce prokazatelně seznámen dne 20. 5. 2015, jak vyplývá z protokolu o seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1082957/15/2903-05602-601050. Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1100481/15/2903-60562-601050 stanovil správce daně žalobci lhůtu k vyjádření se

k výsledku kontrolního zjištění a navržení jeho doplnění. Žalobce tohoto svého práva využil prostřednictvím podání ze dne 19. 6. 2015. Vzhledem k tomu, že na základě tohoto podání nedošlo ke změně výsledku kontrolního zjištění, vydal správce daně zprávu o daňové kontrole ze dne 4. 8. 2015, č. j. 1327999/15/2903-60562-601050 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“), která byla s žalobcem projednána v rámci ústního jednání dne 4. 8. 2015, jak vyplývá z protokolu k projednání zprávy o daňové kontrole ze dne 4. 8. 2015, č. j. 1328216/15/2903-60562-601050.

20. Stejně tak v rámci odvolacího řízení byl žalobce seznámen s doplněním dokazování a hodnocením důkazních prostředků provedeným správcem daně, a to prostřednictvím písemnosti ze dne 22. 12. 2016, č. j. 58252/16/5300-21442-711359, ke které se žalobce taktéž při ústním jednání vyjádřil, jak vyplývá z protokolu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 1068/17/5200-11434-701858. Opět tedy nelze přisvědčit tvrzení žalobce o tom, že by správní orgány prováděly po ukončení daňové kontroly důkazy, se kterými žalobce neseznámily. Z obsahu správního spisu taková skutečnost nevyplývá, nadto žalobce neuvádí žádný konkrétní důkaz, který by měl tvrzenou nezákonnost trpět.
21. S ohledem na výše uvedené tedy zdejší soud považuje za nepravdivá tvrzení žalobce o tom, že nebyl řádně seznámen s výsledky kontrolních zjištění, nebyla mu stanovena lhůta k vyjádření se k nim či podání návrhu na jejich doplnění. Obsah správního spisu vypovídá o opaku a uvedené námitky žalobce, jakož i závěry z nich vyvozující, jsou tedy zcela nedůvodné.
22. Ze správních rozhodnutí obou stupňů je jasně seznatelné, jaké doklady byly žalobcem předloženy na podporu skutečností uvedených v přiznáních k dani z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období a jak byly správními orgány hodnoceny. Správní rozhodnutí obsahují výčet žalobcem předložených a správními orgány opatřených důkazních prostředků, jimiž byl prokazován skutkový stav posuzovaného případu, jejich zhodnocení, jakož i reakce na jednotlivá tvrzení žalobce v rámci probíhající daňové kontroly a pochybnosti stran prokázání tvrzených skutečností. V případě každého jednotlivého daňového dokladu je pak konstatován závěr o tom, zda žalobce unesl důkazní břemeno a prokázal uskutečnění zdanitelného plnění ve smyslu § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), či nikoli, resp. v čem je neunesení důkazního břemene žalobce spatřováno. Každý takový dílčí závěr je podepřen logickým odůvodněním, z něhož je zcela jasně pochopitelné, jakým myšlenkovým postupem správce daně, potažmo žalovaný k takovému závěru došel. Z textu správních rozhodnutí, resp. zprávy o daňové kontrole jako součásti rozhodnutí prvostupňových (viz § 147 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „daňový řád“), nevyplývá žádná zjevná nezákonnost správními orgány opatřených důkazů, jejich hodnocení, či učiněných závěrů, jakož ani procesního postupu daňové řízení doprovázejícího. Vzhledem k jednoznačnosti uvedené posloupnosti tvrzených skutečností, předložených a opatřených důkazních prostředků, jejich hodnocení a následného učinění závěrů tak nic nenasvědčuje ani žalobcem tvrzené teorii o předem připravené „vyšetřovací verzi“ správních orgánů, které měl být přizpůsoben celý průběh důkazního řízení. Bez konkrétních námitek směřujících proti konkrétním pochybením zdejší soud nemůže správnost zvolených úvah a postupů správních orgánů blíže posoudit.
23. Lze uzavřít, že po posouzení průběhu daňového řízení soud neshledal žádné pochybení správních orgánů. V návaznosti na toto posouzení se soud dále souhrnně zabýval řadou

tvrzení žalobce, která ve značně obecné rovině zpochybňují zákonnost postupu správních orgánů. Úvodem soud nicméně musí zopakovat, že pro úspěch v řízení před správním soudem je rozhodující, jak kvalitně je žalobce schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. V posuzované věci žalobce v podstatě opakuje odvolací námitky, nejprve přímou citací jím podaných odvolání, následně pak zanesením těchto námitek do textu žaloby, což je zřejmé jak z tvrzení směřujících výlučně proti postupu a závěrům správce daně, tak z označení žalobce jako „odvolatele“. Ve zbytku brojí proti postupu a závěrům žalovaného námitkami ryze obecné povahy, bez bližší specifikace týkající se skutkového stavu právě posuzované věci či argumentace oponující argumentaci správních orgánů. Uvedená žalobní tvrzení sestávají z obsáhlých citací zákona a judikatury, obsahujících výčet pravidel, jejichž porušení žalobce následně namítá. Činí tak opět bez uvedení konkrétní spojitosti s posuzovanou věcí.

24. S ohledem na výše popsany průběh správního řízení zdejší soud uzavírá, že obsah správního spisu vypovídá o tom, že se řada žalobních tvrzení vůbec nezakládá na pravdě. Konkrétně se to týká zejména tvrzení, že:

- žalobce nebyl seznámen s výsledkem kontrolního zjištění, tyto s ním nebyly projednány, nemohl vyjádřit k výsledkům kontrolních zjištění,
- žalobce nebyl seznámen s důkazními prostředky, ani s hodnocením důkazů správcem daně
- ze zprávy o daňové kontrole nejsou zřejmé úvahy, kterými se při hodnocení důkazů správce daně řídil,
- správce daně neuvedl, které důkazní prostředky a jak hodnotil,
- předmětná zdanitelná plnění žalovaný neposuzoval v kontextu celé transakce, hodnotil jej izolovaně a po žalobci požadoval „doložení okolností, které se během stavebních prací a dodávek díla neuskutečňují“,
- správce daně se ve zprávě o daňové kontrole žádným způsobem nevypořádal s předloženými účetními doklady a dalšími doklady a to účetními doklady fakturami, pokladními doklady, kupními smlouvami, smlouvami o dílo, předávacími protokoly o předání a převzetí díla.

Obsah správního spisu ani napadené rozhodnutí rovněž nenasvědčují tomu, že by se žalovaný nepřesnostmi a účelovým setříděním faktů v napadeném rozhodnutí jakkoli snažil zhojit nezákonnost postupu žalovaného, jak bez bližší konkretizace těchto tvrzení uvádí žalobce. Soud uvedená tvrzení považuje za lichá a ryze účelová. Námitkám proto nepřisvědčuje.

25. Dle názoru žalobce **správce daně neunesl důkazní břemeno a žádným způsobem neprokázal, že by účetní doklady žalobce byly neprůkazné či nesprávné.** Po provedené revizi správního spisu soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

26. Dle § 92 daňového řádu „[s]právce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů“ (odstavec 2). Povinností daňového subjektu je prokázat „všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“ (odstavec 3). „[P]okud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidencí“ (odstavec 4). Správce daně naopak prokazuje „skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných

evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“ [odstavec 5 písm. c)].

27. Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že doklady předložené daňovým subjektem jsou v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí tyto doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost předkládaných dokladů a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na <http://nssoud.cz>). Správce daně samozřejmě není oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95).
28. Dle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty je plátce daně oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Dle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty pak je plátce povinen předložit daňový doklad se zákonem stanovenými náležitostmi, aby mu mohl být přiznán nárok na odpočet daně.
29. Právní úprava daně z přidané hodnoty tedy rozlišuje jednak hmotněprávní a jednak formální podmínky vzniku a uplatnění nároku na odpočet, přičemž pokud tyto byly naplněny, zásadně pak již odpočet nelze odmítnout. Odpočet daně z přidané hodnoty je totiž nedílnou součástí mechanismu této daně a jako takový nemůže být v zásadě omezen (k tomu blíže např. rozsudky Soudního dvora ze dne 6. července 1995, BP Soupergaz, C-62/93, Recueil, s. I-1883, bod 18, a ze dne 21. března 2000, Gabalfrisa a další, C-110/98 až C-147/98, Recueil, s. I-1577, bod 43).
30. Prokazování přijetí zdanitelného plnění je samozřejmě prvotně záležitostí dokladovou (formální), současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (splnění hmotněprávních podmínek). To znamená, že ani doklad se všemi požadovanými náležitostmi a evidence jako taková nemůže být použit jako důkaz o uskutečnění obchodního případu v něm deklarovaného, pokud není prokázáno, že k jeho uskutečnění fakticky došlo. Jestliže tedy není prokázáno, že zdanitelné plnění bylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna

pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, publ. jako N 73/22 SbNU 131, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 8 Afs 55/2013 - 45, či ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 Afs 75/2012 - 32).

31. A právě o tento případ se jedná v nyní projednávané věci. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neprokázal splnění hmotněprávních podmínek uvedených v § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty (tj. přijetí zdanitelného plnění a jeho použití v rámci ekonomických činností plátce). Zde krajský soud jen pro pořádek zdůrazňuje, že žalovaný tedy řádně specifikoval, podle jakého zákonného ustanovení postupoval.
32. Aby tedy žalobce mohl nárokovat odpočet daně, musel by unést důkazní břemeno ohledně svého tvrzení, že deklarovaná plnění byla fakticky realizována deklarovaným způsobem. Zdejší soud nepopírá, že žalobce k prokázání svých tvrzení předložil správci daně, potažmo žalovanému, celou řadu důkazních prostředků. Bezpochyby tak splnil své prvotní důkazní břemeno, když náklady uplatněné v daňovém tvrzení podpořil doložením listinných podkladů, které po formální stránce na první pohled mohly podporovat jeho tvrzení. Správní orgány však po posouzení těchto důkazů naplnily dikci § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, když vznesly dostatečně konkrétní pochybnosti o průkaznosti těchto důkazů a své závěry podpořily předložením jiných, z vlastní činnosti získaných důkazů. Ve shodě se žalovaným má soud za to, že důkazní břemeno přešlo zpět na žalobce.
33. Výzvami k prokázání skutečností vydanými v rámci daňového řízení žalobce vyzval k prokázání takových skutečností, jež by osvědčily správnost a pravdivost žalobcem předložených dokladů. Měl-li žalovaný k dispozici údaje o částkách žalobcem uhrazených faktur, zcela oprávněně žalobce vyzýval k prokázání skutečné realizace deklarovaných plnění ve prospěch žalobce. Jedině v takovém případě by totiž u žalobcem vynaložených nákladů mohl být nárokován odpočet daně na vstupu ve smyslu § 72 zákona o dani z přidané hodnoty. Tvrdil-li žalobce, že náklady mu vzniklé v souvislosti s úhradou předložených faktur byly skutečně náklady vynaloženými za fakticky realizované plnění, ačkoliv o tom existovaly (s ohledem na skutečnosti uváděné správními orgány ve správních rozhodnutích) důvodné pochybnosti, byl také povinen faktickou realizaci plnění, jež obdržel, prokázat.
34. Není úkolem správce daně domýšlet možné souvislosti a dopady předkládaných dokumentů, pakliže z nich nevyplývají. Akceptací dokumentů bez dalšího v takové formě, v jaké byly žalobcem předloženy, by naopak žalovaný při existenci pochybností, které v dané věci byly dány, nedostál své povinnosti zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (resp. zásadu materiální pravdy v daňovém řízení zakotvenou v § 8 odst. 3 daňového řádu).
35. Ve vztahu ke zpochybněným plněním správce daně vyslovil pochybnosti na základě rozporů mezi obsahem faktur či tvrzeními žalobce na straně jedné a na straně druhé skutečnostmi zjištěnými na základě jeho úřední činnosti, především na základě provedených místních šetření či dožádání jiných správních orgánů:
 - v případě faktury č. 11PF97 (a vedené evidence zakázek) žalobce vysvětlil zcela nevěrohodně, že daná faktura byla k zakázce „BD Fialka, Říčany“ zařazena „omylem“,
 - řada faktur byla žalobcem hrazena na bankovní účty, které nebyly v dispozici deklarovaných dodavatelů služeb,

- tvrzení žalobce a text faktury č. 11PF97 hovořící o „Provádění hrubých rozvodů vody a kanalizace v nástavbě Bytový dům 6BJ Havlíčkův Brod“ neodpovídaly následným místním šetřením, při nichž bylo zjištěno, že k žalobcem uvedené zakázce žádné rozvody vody a kanalizace provedeny nebyly,
- správce daně nepovažoval za prokázaný rozsah prací a jejich skutečné provedení dle faktury č. 11PF122 (v druhu a ceně uvedené na faktuře) předložením prohlášení bývalého jednatele údajná dodavatelské společnosti CORBAILL s.r.o., mimo jiné s ohledem na následnou nekontaktnost dodavatelské společnosti k ověření žalobcem uvedených tvrzení,
- tvrzení žalobce, daňové doklady č. 11PF153, č. 11PF316, 11PF886 předběžný rozpočet, ani skutečnosti zjištěné dožádaným správcem daně při daňové kontrole údajně dodavatelské společnosti Zbuzanská stavební s.r.o. dle správce daně neprokázaly fakturami deklarované práce – jednatel společnosti Zbuzanská stavební s.r.o. A. H. odkázal na dodavatele, jež pro něj měli předmětné plnění uskutečnit, zaúčtované faktury však jeho tvrzení z důvodu nedostatečné konkretizace nepotvrdily
- správce daně nepovažoval za prokázané skutečné provedení prací dle faktury č. 11PF309 (v druhu a ceně uvedené na faktuře) předložením prohlášení jednatele údajná dodavatelské společnosti CONVERSANO s.r.o., mimo jiné s ohledem na následnou nekontaktnost dodavatelské společnosti k ověření žalobcem uvedených tvrzení,
- v souvislosti s fakturou č. 11PF317 žalobce dle správce daně prokázal toliko její úhradu, další jeho sdělení, jakož i provedený výsledek pana R. B., předsedy představenstva Integra Progres – výrobní družstvo, provedené práce neprokázaly; pan R. B. uvedl, že deklarované práce v hale Inter Progres provedeny byly, podlaha v hale položena byla, leč tato je delší dobu „vyndaná“ a nový nájemce si udělal podlahu litou; podle správce daně tedy ani výpověď svědka neprokázala, že předmětná dřevěná lamelová podlaha byla skutečně do haly „Intera Progres“ dodána; tvrzení žalobce neprokázalo z důvodu nedostatečné konkretizace ani účetnictví údajné dodavatelské společnosti Zbuzanská stavební s.r.o., u něhož byla prováděna daňová kontrola Finančním úřadem pro Jihočeský kraj,
- správce daně zpochybnil realizaci čl. II. smlouvy o zprostředkování ze dne 10. 4. 2010, dle které měla společnost RIPOSADA s.r.o. zprostředkovávat stavební zakázky žalobci, za což jí měla být uhrazena faktura č. 11PF705, neboť samotná smlouva o dílo se společností Unikont Group s.r.o. faktickou realizací zprostředkovatelské činnosti neprokazuje, přičemž společnost RIPOSADA s.r.o. následně nebyla kontaktní k ověření fakturovaných služeb,
- správce daně nepovažoval za prokázané skutečné provedení hlídacích služeb fakturovaných žalobci na základě faktur č. 11PF909, 11PF910, 11PF911 předložením prohlášení jednatele údajné dodavatelské společnosti M.B.C.T. s.r.o., mimo jiné s ohledem na to, že zástupce společnosti M.B.C.T. s.r.o. nebyl při ústním jednání u dožádaného správce daně schopen objasnit obchodní spolupráci se žalobcem,
- správce daně shledal rozpor mezi textem faktury č. 11PF912, nasvědčujícím provedení stavebních prací, a jejím zaúčtováním jako „zprostředkování provedených prací na výstavbě haly MAZAK dle objednávky ze dne 14. listopadu 2011“, přičemž následně nemohl ověřit realizaci stavebních prací z důvodu nekontaktnosti údajné dodavatelské společnosti RIVERSA s.r.o.; uskutečnění služeb v rozsahu, druhu a ceně uvedených na faktuře správce daně rovněž nemohl považovat za prokázanou sdělením ani čestným prohlášením jednatele společnosti RIVERSA s.r.o.,

36. Pro úplné a správné zjištění skutkového stavu věci a následné stanovení daně se správce daně s ohledem na objektivní pochybnosti nemohl spokojit s tvrzením daňového subjektu o tom, že zdanitelná plnění dle předložených daňových dokladů skutečně přijal tak, jak je na nich uvedeno, a použil je k uskutečnění svých ekonomických činností. Žalobce, jakožto daňový subjekt povinný k podání tvrzení k dani z přidané hodnoty, je pro unesení svého důkazního břemene povinen být připraven reagovat na pochybnosti správce daně. Žalobce nemůže spoléhat na to, že předložení smluv uzavřených s údajnými dodavateli, faktur, resp. dokladů o jejich úhradě bude bez dalšího dostačující k vyslovení závěru o tom, že deklarované plnění bylo fakticky provedeno. Potvrzení úhrady objednané služby není jádrem sporu v projednávané věci.
37. Krajský soud má za to, že toto hodnocení správce daně odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a představuje vážné a důvodné pochybnosti o úplnosti žalobcem předkládaných tvrzení a listin. Ve vztahu k plněním, jejichž uskutečnění měl žalobce spornými listinami prokazovat, proto došlo v souladu se zákonem k přechodu důkazního břemene zpět na žalobce. Žalobce přitom pochybnosti správce daně nevyvrátil a uskutečnění plnění tak, jak bylo deklarováno v předložených listinách, neprokázal.
38. Na tomto místě ještě zdejší soud dodává, že není nutné, aby každá z dílčích indicií vedoucích k pochybnostem o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti tvrzení žalobce zakládala sama o sobě důvod pro neuznání žalobcem uplatňovaných daňových výhod. Teprve ve svém souhrnu mohou všechny indicie poskytovat jasný obraz o posuzované věci a zakládat tak důvodné pochybnosti správce daně. Nelze proto ani izolovaně posuzovat, zda je dostatečným důvodem pro pochybnosti správce daně to, že bankovní účty, na které žalobce provedl úhradu dle předložených faktur, nebyly v dispozici tvrzených dodavatelů. Jedná se toliko o jednu z řady indicií svědčících v neprospěch žalobcových tvrzení.
39. Soud nepřisvědčuje ani námitce žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí vydaného jako „společné“ pro rozhodnutí o všech odvoláních žalobce ze dne 11. 9. 2015. Shodně s žalovaným považuje vydání společného rozhodnutí plně v souladu se zásadou hospodárnosti vyjádřenou v § 7 odst. 2 daňového řádu. Nelze souhlasit se žalobcem, že by v důsledku vydání společného rozhodnutí nebyly zřetelné důvody, které žalovaného vedly k rozhodování o zamítnutí jednotlivých odvolání žalobkyně. Text odůvodnění je přehledně strukturován podle jednotlivých zdanitelných plnění, resp. dokladů dokládajících tato plnění. V rámci posouzení každého plnění je přehledně uveden skutkový stav věci, doklady předložené a posuzované, skutečnosti dále zjištěné a následně zhodnocení skutkového stavu a závěr, zda bylo prokázáno skutečné přijetí zdanitelného plnění žalobcem a jeho použití k uskutečnění žalobcových ekonomických činností.
40. K námitce směřující proti posuzování kvality stavebních deníků žalovaným zdejší soud odkazuje na výše uvedené pojednání o povinnosti prokázat uskutečnění zdanitelných plnění a s nimi souvisejícím nároku na odpočet ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Důkazní břemeno ohledně prokázání, že zdanitelné plnění bylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nese výhradně žalobce. Porovnáním stavebních deníků žalovaný toliko vznesl další pochybnosti stran pravdivosti tvrzení uváděných žalobcem. Stále však platí, že důvodem pro neuznání žalobcem uplatněných odpočtů daně žalovaným bylo neunesení důkazního břemene žalobcem, a tudíž nesplnění podmínek stanovených v § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Obdobně tomu je u dokladu č. 2011027, jehož údaje neodpovídaly údajům ve stavebních denících a založily

tak další pochybnosti žalovaného o žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně, resp. nesvědčily ve prospěch žalobcových tvrzení.

V. Shrnutí a náklady řízení

41. Na základě shora provedeného posouzení dospěl zdejší soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové rozhodnutí správce daně, netrpí vadami namítanými v žalobě. Neshledal proto žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. září 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu